

ведливостъ българската войска отъ цѣла съединена България се упжтила за турската граница — отъ Кюстендилъ чакъ до Черно море.

Очаквало се да се чуе, що мисли султанътъ. Дали ще нападне на България или ще рече: „Халалъ да е на българитѣ Източна Румелия. Земята е тѣхна и народътъ е тѣхенъ. Нашиятъ прадѣдъ султанъ Муратъ I е превзелъ тѣхната земя тъкмо преди 510 години. Сега е дошло време тѣ да бждатъ свободни. Подарявамъ имъ свободата, да живѣятъ“!

Но султанътъ мълчалъ. Той не се обаждалъ и българитѣ имали право да се боятъ отъ неговитѣ войски.

Изненада. — Тъкмо, когато пжтували българскитѣ войски за турската граница, като гръмъ отъ ясно небе дошло известие, че рускиятъ царъ Александъръ III не одобрява съединението, защото билъ сърдитъ на българския князь Александъръ Батембергъ, и за това заповѣдалъ всички руски офицери да напуснатъ младата българска войска и да си заминатъ за Русия. А защо рускиятъ царъ се сърдилъ на българския князь? Рускитѣ генерали, що управлявали по-рано като министри България, съобщили на царя, че Александъръ държалъ приятелство съ нѣмцитѣ и англичанитѣ противъ Русия, че той ужъ направилъ съединението съ съгласието на Австрия и Англия, безъ да пита освободителката.

Въ единъ мигъ рускитѣ офицери напуснали младата българска войска. Дивизиитѣ, полковетѣ, дружинитѣ останали безъ офицери, защото още нѣмало толкова български офицери да заематъ тѣзи мѣста. Всички български офицери били мла-